

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Chiari.; oversadt paa Dansk af R. Soelberg ;
[Musiken af Galuppi detto Buranello].

Titel | Title:

Den flanevurne Kone : et lystigt musikalsk
Skue-Spil, til at opføres paa den Kgl. Danske
Skueplads i Efterhøsten 1763 = La moglie
bizzarra : operatta comica, da rappresentarsi
sul regio teatro danese nell'autunno dell'anno
1763

Alternativ titel | Alternative title:

La moglie bizzarra.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Lars Nielsen Spare, [1763]

Fysiske størrelse | Physical extent:

71 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

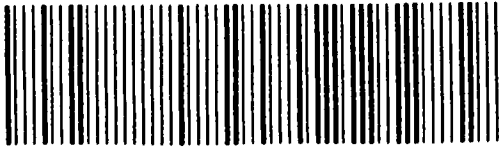
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021917738

Rev. 02246

LA MOGLIE BIZZARRA.

Operetta Comica,

Da rappresentarsi
sul

Regio Teatro Danese,

nell' autunno dell' Anno 1763.

Den Flanconerne Kone.

Et lystigt

Musicalt Skue-Spil,

til at opføres

paa

den Kongelige Danske Skueplads,

i Esterhøsten af Maaret 1763.

Oversat paa Dansk,

af

R. Soelberg,

Dandsere ved de Kongelige Skuespil.

Kiøbenhavn,

Trykt hos Lars Nielsen Svare.

Attori.

Lucinda, Moglie di Don Orazio.

La Signora *Vittoria Galeotti*.

Il Conte Eugenio, Suo Cavalier servente.

Il Signor *Antonio Boscoli*.

Don Orazio, Uomo Vecchio.

Il Signor *Giuseppe Secchioni*.

Mingone, Contadino.

Il Signor *Giano Musted*.

La Scena è in un casuo di Campagna di Don Orazio.

La Poesia è del celebre Sigr. Abate Chiari.

La Musica è del Sigr. Galuppi detto Buranello.

Atto

Personerne:

Lucinda, Don Horatii Kone.

Madf. Victoria Galeotti.

Grev Eugenius, Hendes forliebte Cavallier og
Opvartere.

Monsr. Anton Boscoli.

Don Horatius, en gammel Mand.

Monsr. Joseph Sechioni.

Mingone, en Bonde.

Monsr. Jens Musted.

Skuepladsen er paa Don Horatii Lystgaard
paa Landet.

Poesien er af den berømmelige Hr. Abbed Chiari.

Musiquen er af Hr. Galuppi kaldet Buranello.

Atto Primo.

Scena I.

Camera terrena con porte aperte in faccia a vista della Campagna.

*Lucinda alla Toletta, che stà, accouciandosi la testa.
Don Orazio in disparte leggendo un libro delle spese. Mingone in piedi.*

Luc. **S**i Signor la vuol così.
Io Commando; Oh questa è bella!
Non mi state più a seccar.

D. Ora. Io son quel, che sol comando.
Piú rispetto; e meno orgoglio.
Non mi state ad annojar.

Min. La dovrete bastonar.
(piano a D. Orazio.)

Luc. Ve lo dico, sono stanca.

D. Ora. La mia femina omai mi manca.

Min. Lo dovrete bastonar.
(piano a Lucinda.)

Luc. Mio marito . . .
(arrabbiata)

D. Ora. Moglie mia.

Luc.

Første Act.

Første Scene.

Et Kammer ved Jorden med aabne Dørre som vender ud
til Marken.

Lucinda ved et Natbord, som sidder og pyndter
sit Hoved. Don Horatius Afssides som
læser i en Bog over sine Udgifter.
Mingone staaende.

Luc. Ja min Herre, jeg vil saa have
det. Jeg befaler det. Ach det
var artig! Staa en her og bryd
mig længere.

D. Hor. Jeg allene er den som befaler.
Brug meere Høragtelse, og vær
en saa stolt. Bior mig kuns en
Hovedet kruuset.

Min. Han burde prygle hende.

(sagte til Don Horatius.)

Luc. Jeg siger jeg at jeg er tied af at
høre jer.

D. Hor. Jeg troer og min Taalmo-
dighed forgaar mig.

Min. Hun burde prygle ham.

(sagte til Lucinda.)

Luc. Men min Mand = = =
(vreed.)

D. Hor. Men min Kone = =

Luc. Si finisca.

D. Ora. Tocca a voi.

Luc. A me tocca il comandar.

(s' alza, e getta il mantiglione.)

D. Ora. A vi tocca l' obbedir.

(s' alza.)

a. 3. { Oh che disordine!
Che precipizio!
Se così seguita
La cosa a lungo;
A un brutto termine
N'andrà a finir.

D. Ora. E' un anno sol, che siamo maritati,
E in pace un giorno almen non siamo stati.

Luc. Tutto per vostra colpa.

D. Ora. Vorreste che il Marito ad occhi chiusi,
Tanti vostri amoretto, e frascherie
Sapesse tollerar? Non è così?

Min. (Nel punto egli colpì.)

Luc. Dei moderni mariti

Voi all' opposto fiete, e d' altre tempore:
Torbido in volto, e dispettoso sempre.

D. Ora. Guardate se ho raggion di star allegro:
(accennando il libro.)

Queste sono le spese, che in un anno
Hò fatte già per voi. Eh Signorina,
Mi volete mandar, ohimè! in ruina.

Luc. Finite di seccarmi.

(gli getta a terra il libro.)
Io voglio sollazzarmi. Giorno, e notte

Luc. Hold dog op enaang.

D. Hor. Det kommer Jer til.

Luc. Nej det kommer mig til at befale.

(hun staaer op og kaster Pudderkæben af sig.)

D. Hor. Nej det kommer Jer til at adlyde.

(han staaer op.)

Alle 3. Ach hvilken Uorden! Hvilken Allarm! Derfoan dette gaaer længe saaledes, saa vil det see ilde ud tilsidst.

D. Hor. Det er kun et Aar. at vi haver været gistede sammen, og i det heele Aar har vi ikke en Dag levet i Fred og Eenighed.

Luc. Alt for Jeres skyld.

D. Hor. Bilde J at en Mand med tillukte Dyrte skulde kunde taale alle Jeres friepostige og uanstændige Forliebelse? Hvad? er det ikke saaledes?

Min. [Just her kommer han til sagen.]

Luc. Jer tvertimodjandre Modens Mænd, og af en anden Art: J seer altid forvirret og suur ud.

D. Hor. See her om jeg har Aarsag til at være fornøyet.

(viser Bogen.)

Disse ere de Udgifter jeg har gjort for Jeres skyld i et Aar. Nej Madam, J vil jo reent ødelegge mig arme Mand.

Luc. Vil J holde op med at ærgre mig.

(slaaer ham Bogen af Hænderne.)

Jeg vil forlyste mig.

Jeg vil giøre Dag

8
ATTO I.

Voglio far trattamenti
Colli miei cari Cavalier Serventi,
(parte.)

Scena II.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Mi sono proccacciato in questo matrimonio
Una peste, un Demonio, Sei capace;
O caro mio Mignone,
Di tener un segreto?

Min. Anche un milione.

D. Ora. Guardiam se a forte mai - - -
(guardando intorno.)

Min. Io non veggo nessuno.

D. Ora. Vedi tu questa borsa?
Questa è per te, se fido mi farai.

Min. Non parlerò giammai.

D. Ora. Voglio che mi nascondi in casa tua.
A lei dirò, che vado alla Citta.
Quando con qualche amante la vedrai,
Tosto m' avviserai.

Min. V' ho capito. Lasciate far a me.

D. Ora. Prendi. Se ti troverò un uomo onesto,
Un regal ti farò maggior di questo.
(li dà la borsa.)

Quan-

og Nat Giestebuder med mine fiere Cavaliers
rer som opvarter mig.

(hun gaaer.)

Anden Scene.

Don Horatius, og Mingone.

D. Hor. Jeg har i dette Egteskab skaffet mig en
Vest og en Dievel paa Halsen. Men hør
min fiere Mingone, er du i stand til at tie no-
get, som jeg vil skal holdes hemmelig?

Min. Ja vel en Million Hemmeligheder.

D. Hor. Lad os see ad, om der ey ved en Hens-
delse = = =

(seer sig om.)

Min. Jeg seer ingen.

D. Hor. Seer du denne Pung? Den er for dig,
om du vil være mig troe.

Min. Jeg skal aldrig tale et Ord til nogen.

D. Hor. Jeg vil at du skal skyble mig hiemme i
dit Huus. Og jeg vil sige til hende, at jeg
gaaer til Staden. Naar du da skulde see
at der var nogen Snushane hos hende, saa
maae du strax lade mig det viide.

Min. Jo nu forstaaer jeg ham. Lad kuns mig
raade.

D. Hor. See der da. Dersom jeg siden seer at
du er en ærlig Karl, saa skal jeg give dig en
Foræring endnu større end denne.

(giver ham Pungen.)

Naar

Quando vedi il Damerino,
 Che alla Moglie se ne v` - - -
 Zitto zitto, sento gente
 (*sotto voce.*)
 Par che venga per di quà:
 Dunque appena che tu il vedi,
 Vienmi tosto ad avvisar.
 Zitto zitto, viene alcuno,
 (*come sopra.*)
 Parmi udire a caminar.
 Ma non dir ch'io sia celato,
 Che nessun l' ha da saper.
 F` pur quanto t' ho ordinaro,
 E ricordati il tacer.

Scena III.

Mingone solo.

Oh benedetta borsa! Un' altra io spero
 D' aver dalla Padrona. Io tengo tutti due
 In piena, e buona fede. J miei ragiri
 L' uno, e l' altro non s`a. Me fortunato!
 Voglio far le gran spese!
 Voglio vestirmi d' oro, e di Diamanti,
 Vuò figurar nel mondo, e andare avanti.

Naar du seer denne Snushane at gaae
til min Kone = = = Tys tys, jeg
hører Folk, jeg synes de kommer
(sagte.)

herin. Saasnart som du da har
seet ham, saa kom strax og vaer
mig ad. Tys, tys, der kommer
nogen, jeg synes at jeg hører nogen
gaae. Men siig ey at jeg er gaaet
(som forhen.)

i Skybl, thi der maae ingen vide
det. Gjør du nu kuns som jeg
har befaleet dig, og huusk paa at du
maaе tie.

Tredie Scene.

Mingone allene.

O du velsignede Pung! Jeg haaber at faae endnu
en anden af min Frue. Jeg holder dem begge
ge Loe i meget god Troe. Mine Kneeb veed
hverken den eene eller den anden. Hvor er
jeg lykkelig! Jeg vil nu gjøre store Bekost-
ninger, jeg skal klæde mig i Guld og Edels-
steene. Jeg vil gjøre mig til i Berden, og
leve frist.

Largo largo o pover' uomini
 Finchè passa sua Eccellenza:
 Non si guarda a Galantuomini,
 Vi vuoi solo prepotenza:
 Convien farsi rispettar.
 Tutti allor verranno intorno,
 Per bacciarmi questa mano.
 Ed io duro come un corno,
 Passerò senza guardar.

Scena IV.

Gabinetto con sedie.

Lucinda, e poi Mingono.

Luc. Che Conte malcreato! A visitarmi
 Non è venuto ancor questa mattina.
 E credergli dovrò che innamorato
 Sia di questo bel volto, e spasimato?

(siedi.)

Min. Il Padròn vuol che ascolti, e che riporti.
 Or or il fervirò.

(mettesi a sedere vicino a Lucinda.)

Luc. Asinaccio che fai?

Min. Per asinaccio non risposi mai.

Luc. Levati sù di quà brutto' bestione.

Min. Ella sà che mi chiamo il bel Mingone.

Luc. Oh questa è bella affè!

Min. Da ridere che c'è?

Luc.

Plads, plads, I fattige Folk I mens
 Hans Excellence kommer forbie;
 Man ser ikke til skikkelige Folk,
 Man bruger kunns Magt og Mynd-
 dighed: Man maae viide at lade
 sig respectere. Saa vil alle kom-
 me om mig, for at kysse mig paa
 Haanden, men jeg vil gaae dem
 forbie saa strunk som der var en
 Bæl i Ryggen paa mig, uden at
 see til dem.

Fjerde Scene.

Et Cabinet med Stole.

Lucinda og derefter Mingone.

Luc. Hvilken uhosflig Greve! Han er en endnu i
 denne heele Morgenstund kommet at besøge
 mig. Og skulde jeg vel troe ham at han er
 forelsket i dette deilige Ansigt, og at han
 brænder af Kierlighed til mig?

(setter sig.)

Min. Min Husbonde vil at jeg skal høre til, og
 bringe ham nyt. Du skal jeg forrette hans
 Erinde.

(setter sig ved Siden af Lucinda.)

Luc. Hvad gjør din store Besel?

Min. Det Navn svarer jeg aldrig til.

Luc. Staa op herfra dit hæffelig Beest.

Min. Hun veed dog nok at jeg kalder mig den
 kionne Mingone.

Luc. Jeg maae sige dette er ret artig.

Min. Men hvad er her at lee af?

Luc.

Luc. Serva umilissima

(s' alza.)

Bel Signorino,
Un gran piacere
Mi potria far.

Min. E' padronissimo
Quel bel visino
A un cavaliere
Di comandar.

Luc. Dunque, o Carò Signorino
La si vadi a far squartar.

(scacciandolo.)

Min. Ma questo e troppo - - - basta.

Luc. Con te mi prendo questa confidenza,
Perche fido tu sei al mio partito,
E sei contrario a quel di mio marito.

Min. Sempre farò per voi. (E ancor per l' altro.)

Luc. Tu sei un uomo scaltro,
Ma fido all' alto segno.
Di questo' grato cor prendine un pegno.

(gli dà una borsa.)

Min. Con queste ceremonie - - -

Luc. Chiudi la bocca.
Il mio caro Contino in questo giorno
Deve pranzar con me. Già mio Marito
Il diavol l' ha portato alla Città,
E quì solo dimani riederà.

Min.

Luc. Ydmygste Dienerinde

(staer op.)

min sunikke lille Herre, han kunde
gøre mig en stor Fornøjelse.

Min. Hendes deylige Ansigt har ald
eenevolds Magt til at befale over
en Cavalier.

Luc. Altsaa min kiere lille Herre vil
han behage at gaae hen og lade sig
hænge op.

(hun jager ham bort.)

Min. Men dette gaaer forvidt = = = Naah, naah
da.

Luc. Jeg bruger denne Fortroelighed i at spøge
med dig, fordi du holder med mig, og er min
Mand imod.

Min. Jeg skal altiid holde med hende. [Men
ogsaa med ham.]

Luc. Du er en listig Syhr, men du er troe. See
der har du et Pandt paa mit taknemmelige
Hierte.

(giver ham en Pung.)

Min. Med disse Complimenter. = = =

Luc. Hold din Mund. Min lille kiere Greve skal
i Dag spise med dig. Ganden har alt ført
min Mand til Staden, og han kommer en
igien førend i Morgen.

Min.

Min. (Non s'è la furberia.) Or vado, e' volo
Tutto a follecitar.

Luc. Bravo Mingone.

(Torna a sedere.)

Min. (Io vado ad avvisare il mio Padrone.)

(parte.)

Scena V.

Il Conte, e Luiscinda.

Il Con. M'è permesso introdur l'umile piede
(appena sortito.)

In questa angusta foglia, ove risiede
Sul trono di beltade,
Quella che in ferri tien mia libertade?
Dunque posso, o mia bella. - - -

(s' avvanza.)

Luc. Eh s' inganna Signore, io non son quella.
Io tal mèrto non hò.

Il Con. N' avete molto.
E' la reggia d' amore il vostro volto.

Luc. (Lo sò ancor io.) Ah voi mi deriderete.

Il Con. No, mio Nume. Oh quanto mai m'alletta
Quella voce gentil! Bel Nume amato,
Idolo mio Sovrano,
Lascia ch'io stempri il cor sù questa mano.

Luc. (Ei spafima per me!) Ma voi intanto
Se davvero mi amaste,
Verreste a visitar mi affai più presto.

Il Con.

Min. [Hun veed intet af det Puds han vil spille hende.] Nu skal jeg flyve og rende for at tilslave al ting.

Luc. Det var ret, Mingone.

(hun setter sig need igien.)

Min. [Og jeg gaaer hen og varer min Herre ad.]
(han gaaer.)

Femte Scene.

Grevnen og Lucinda.

Grev. Er det mig tilladt at indføre min ydmygte
Soed (saasnart han knap er kommen ud.)
i dette eensomme Sted, hvor den, som har
min Frihed fangen i Lænker, sidder paa
Skionheds Trone? Kan jeg da, o min
Dyrlige = = =

(nærmer sig.)

Luc. Han tager feyl min Herre, det er ey mig.
Slige Fortienester har jeg ey.

Grev. Jo hun har mange. Hendes Ansigt er
Kierligheds Slot:

Luc. [Det veed jeg og.] Ach han fixerer mig.

Grev. Ney min Gudinde, o hvor glæder mig
denne behagelige Røst! Allerkiereste Dyrlig-
ste Gudinde, min eeneste Hersterinde, tillad
at jeg smelter mit Hierte paa denne Haand.

Luc. [Han dør af Kierlighed til mig.] Men der-
som han elskede mig oprigtigen, saa kom han
oftere at besøge mig.

B

Grev.

Il Con. Ahimè! che colpo è questo?

Bella Diva perdono.

Lo confesso ch'io delinquente sono.

(si prostra.)

Eccomi à piedi tuoi.

Un mancator son io;

Mira Bell' Idol mio

Un reo dinanzi a te.

Luc. Io vi perdono, o caro mio Continò.

Alzatevi; non più.

Il Con. Me lo comandi

Uno sguardo pietoso - - - oh che ferita!

(Lucinda lo guarda.)

Un più pietoso ancor - - - non più mia vita.

(Lucinda come sopra.)

Se me ne date un altro,

Mi ridurrete in cenere senz' altro.

(s' alza.)

Luc. Gentile mio continò, e chi sà mai

A Quante Donne avete

Promesso il vostro cor! se mi fidassi,

Si potria dar che il vostro volto amassi.

Il Con. Tutto tutto è per voi. Ma qual bellezza

Sorpassa mai la vostra? A fronte d' ella;

Dè suoi vivi splendori,

Divengon tutte l' altre nebbie, e orrori.

Quegli occhi son due stelle! quelle labbra

Sonò vivi coralli, e perle i denti!

Le guancie d' Alabastro, il sen di neve!

Che

Grev. Ach! hvilket Slag er dette? Deylige Gudinde forlad mig. Jeg bekiender at jeg har forsyndet mig.

(falder paa Knæe.)

See her ligger jeg for dine Fødder. Jeg har forseet mig; See her min deylige Gudinde en som har forsomt sin Bligt, for dine Dyne.

Luc. Jeg tilgiver ham da, min fiere lille Greve. Staa op, det er nok.

Grev. Lad et medlidende Dyekast befale mig det = = = O hvilket Hierte-Saar!

(Lucinde seer paa ham.)

Endnu et mere medlidende = = = Holdt op min Siel.

(Lucinde seer igien paa ham.)

Dersom hun endnu giver mig et Dyekast, saa opbrænder hun mig gandske vist til Aske.

(han staaer op.)

Luc. Min artige lille Greve, hvem veed vel til hvor mange Fruentimmer at han har lovet sit Hierte! Om jeg kunde forlade mig paa ham, saa kunde det maaskee hende sig at jeg kunde elske ham.

Grev. Det hør hende gandske og aldeles til. Men hvilken Skionhed kan vel overgaae hendes? J ligevægt med den, og dens klare Glands bliver alle de andre til Taage og Græffeligheder. Disse Dyne ere to Stierner! De læsber ere levende Coraller, og Tænderne Perler! Rinderne Alabaster, og Brøstet saa

Che brio! che Maestà! che Gentilezza!
Ah voi siete la Dea della bellezza!

(guardandola con tenerezza,)

Luc. Mio Contino v' intendo.

Eh quel guardo furbetto io ben comprendo.

Se quel cor non fosse instabile

Ci potremmo accordar.

Amerei quel volto amabile,

Mi fareste sospirar.

Ma furbetto non ti credo.

Io ti vedo dentro il petto.

La v' è un core traditore,

Che potrebbemi ingannar.

Scena VI.

Mingone, ed il Conte.

Min. Il pranzo è ormai all' ordine.

Il Con. Ora vengo.

Min. Che Diamine faceste alla Padrona?
Anch' essa si è di voi innamorata.

Il Con. Anch' io avvampo per lei.

Min. Sian belle, siano brutte,
Avvampate per tutte.

Il Con. E ver. Per esse avvampo tutto l' anno.

Min. Ma che Diavolo avete in quella testa?
Di cosa siete fatto,
Ch' ogni donna vi fa diventar matto?

Il Con.

hvidt som Snee! Hvilket Bæsen! Hvilken
 Undighed! Ach hun er Skønheds Gudinde!

(han seer forliebt til hende.)

Luc. Jeg forstaaer ham min lille Greve. Og jeg
 begriber nok hans skjelmste Dnefast.

Hvis det Hierte en var ubeständig, saa
 kunde vi nok komme til rette. Jeg
 kunde vel liide hans elskværdige
 Ansigt, ja han kunde saa mig til
 at sukke af Kierlighed. Men jeg
 troer dig en, du lille Skielm, jeg
 seer at der inden i dit Bryst er et
 angstigt ubeständig Hierte, som
 kunde narre mig.

Siette Scene.

Mingone og Greven.

Min. Middags-Maden er alt færdig.

Greve. Nu kommer jeg strax.

Min. Hvad Fanden gjorde han ved Fruen? Hun
 er jo alt forliebt i ham.

Greve. Jeg brænder og af Kierlighed til hende.

Min. Enten de ere smukke eller grimme, saa bræn-
 der han for dem alle.

Greve. Det er sandt; Jeg brænder heele Aaret
 igiennem.

Min. Men hvad Dievelen har han i det Hoved?
 Hvad er han gjort af, siden alle Fruentim-
 mer faaer ham til at blive gal?

Il Con. Tu parli molto bene.

Io nacqui sol per viver sempre in pene.

Quando sono vicino a una femmina,
Non v'è caso, non posso più star.
Sento un fuoco, una smania, un
furore,
Che pian piano crescendomi al core,
Mi farà tutto di dentro avvampar.

Scena VII.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Già l'ora di pranzar è omai vicina,
Quando faranno a Mensa, vieni tosto
A rendermi avvifato.

Min. Il pranzo è preparata.

D. Ora. Vanne pur a fervir cogli altri a tavola,
Per non gli dar sospetto.

Min. Qualche gran scena di veder m'aspetto.
(parte.)

Scena VIII.

Don Orazio solo.

Femmina indiavolata! Moglie ingrata!
Voglio ben che ti costi assai salata.
Anche il Conte in mia casa? Oh maledetta!
Convien gire a Cornero per staffetta.

(parte.)
Sce

Grev. Du taler meget vel. Jeg er født til at leve altid i Befymringer.

Naar jeg er nær ved et Fruentimmer saa er der ingen Redning for at jeg kan holde mig. Thi jeg finder strax en Ild, en Urøe, en Hidsighed, som lidet efter lidet kommer mig om Hjertet, og som optænder mig gandske indvortes.

Syvende Scene.

Don Horatius og Mingone.

D. Hor. Nu er det strax Spisetiden. Og naar de ere ved Bordet, saa kom gesvind og lad mig vüide det.

Min. Middags-Maden er færdig.

D. Hor. Ja gaa du kuns og vart op ved Bordet tillige med de andre, for en at give dem Mistanke.

Min. Jeg venter at saa nogle store Optøyer at see.
(gaaer.)

Attende Scene.

Don Horatius allene.

Den Dievleblændte Kvinde! Uafnemmelige Kone! Jo jeg vil at det skal komme dig dyrt at staae. Greven er og i mit Huus? Ach du Forbandede! Jo, jo, jeg er rigtig paa Nense i fuld Galop til Hornborg.

(gaaer.)

Scena IX.

Sala con tavola apparecchiata.

*Il Conte, e Lucinda seduti a tavola, Mingone in piedi.
Servitori che servono alla mensa, e poi
Don Orazio.*

a. 3. { Non v' è cosa più gioconda
D' una buona Compagnia,
Che a una tavola rotonda
Se la mangi in allegria
Con amore, e libertà.

Luc. Se quel vecchio importun di mio marito
Figurar si potesse questo invito,
Io credo che da rabbia, e gelosia
In quattro, o cinque giorni creperia.
Fece pur bene andarsene in città:
Ma vorrei che per sempre stasse là.

a. 3. { Viva il buon vecchio,
Che se n' andò.

Luc. Stia pur lontano,
Più non ritorni,
Che lieti giorni
Io passerò.

a. 3. { Viva il buon vecchio,
Che se n' andò.

D. Ora.

Niende Scene.

En Sal med et dekket Bord.

Greven, og Lucinda siddende ved Bordet, Mingone staaende; Tienere som varter op ved Bordet; og siden Don Horatius.

Alle 3. [Der er ingen behageligere Ting til, end et godt Selskab, som ved et sluttet Bord spiser og drikker med Fornøjelse, med Kierlighed og Frihed.

Luc. Dersom min gamle knarburne Mand kunde indbilde sig at jeg havde Buden nogen til mig, saa troer jeg gandske vist at han inden fire eller fem Dage vilde døe af Harm og Jalousie. Han gjorde ret vel i At gaae til Staden, men jeg vilde at han altid blev der.

Alle 3. [Vivat den gode gamle Mand, ifordi han gif sin Bey.

Luc. Lad ham kun være borte, og gid at han aldrig meere kommer igien saa vilde jeg leve mine Dage med Fornøjelse.

Alle 3. [Vivat den gode gamle Mand, ifordi han gif sin Bey.

D. Ora. Ben' trovati miei Signori.

(s' alzano attoniti.)

Riverisco la Consorte.

Questa è ben felice forte,

Di poterli riverir.

Viva il buon vecchio,

Che se n' andò.

(burlandoli.)

Stia pur lontano,

(a Lucinda.)

Più non ritorni,

Chè lieti giorni

Così godrò.

Ma il buon vecchio, o miei Signori,

Il buon vecchio non andò.

a. 3. [Oh che caso sfortunato!
 Chi l' avrebbe immaginato!
 Dunque il vecchio - - - come fù?

D. Ora. Non v' è cosa più gioconda

(con ironia.)

D' una buona Compagnia,

Che a una tavola rotonda

Se la mangi in allegria

Con amore, e libertà.

Ma il bon vecchio, o miei Signori,

Ma il bon vecchio, eccolo quà.

a. 3.

D. Hor. Det er mig kiert at finde dem her.

(de reiser sig op forbaufede.)

God Dag min Kone. Det er jo en Lykke for mig, at træffe dem an her. Hvad den gode gamle Mand, Fordi han gik sin Vej.

(spottende dem.)

Lad ham kun være borte,

(til Lucinda.)

og gid at han aldrig kommer mere igien, saa vilde jeg leve mine Dage med Fornøjelse. Men den gode gamle Mand, min Herre, den gamle Mand han gik en bort.

Grev.

Luc.

Min.

alle 3.

[Hvilken en ulykkelig Hændelse! Hvem kunde have indbildt sig det! Altsaa den Gamle . . . hvordan var det?

D. Hor. Der er ingen behageligere Ting til, end et godt Selskab, som ved et sluttet Bord spiser og drikker med Fornøjelse, med Kierlighed og Friebed. Men den gode gamle Mand, min Herre, den gode gamle Mand han er her.

Grev.

a. 3. { Oh che caso inaspettato!
 Chi l' avrebbe indovinato!
 Io stupisco sempre più!

D. Ora. Senti Femmina insolente,
 Questa sì la pagherai.
 Io per or non dico niente,
 Parlerem con libertà.

Luc. Son restata sbalordita;
 Ma timor non mi farà.

D. Ora. Quando ha fame sua eccellenza,
 (al conte.)
 Doni ali' Oste l' incombenza
 Di portarle da mangiar.

Luc. Ma cospetto questo è troppo:
 Dovrò poi precipitar.

Min. Deh tacete per pietà,
 Che mi fate palpar.

D. Ora. Che fa quà il Signor Conte?

Il. Con. Servo umilissimo,
 (Facendo inchini.)
 Ossequiosissimo,
 Ha qualche cosa
 Da comandar?

D. Ora.

Grev.

Luc.

Ming.]

alle 3.

[O hvilken uforventet
Hændelse! Hvem kunde
de havet giettet dette!
Jeg forundrer mig mee-
re og meere!

D. Hor. Hør du uforstammede Fruentimmer, dette skal du vist betale mig. Nu siger jeg intet, men vi skal tales ved naar vi bliver allene.

Luc. Jeg blev gandske forbausset; Men han skal dog en gjøre mig bange.

D. Hor. Naar deres Excellence er sulsten,
(til Greven)
saa giv en Spiisevært det i Opsigt
at han bringer dem noget at spise.

Luc. Men for pokker det gaaer for vidt: skal jeg da reent undertrykkes.

Min. Jeg beder hende dog at tie, thi mit Hierte slaae i mig af Frygt for større Allarm.

D. Hor. Hvad gjør min Herre Greven her?

Grev. Udmygste og lydige Tienere,
(gør Complimenter.)
har de noget at befale?

D. Hor.

D. Ora. Mio padronissimo,
(contrafaccendolo.)

Arcigrandissimo,

A far si vada

Giradonar.

Il Con. Ad no, che un cor sì barbaro
(tenero.)

Voi non chiudete in sen.

D. Ora. Io non sò di rio barbaro,
(lo stesso.)

Per me la mando ben.

Luc. } a. 2. Questa è troppa indiscre-

Il Con. } zione.

D. Ora. Della Casa son padrone.

Luc. } a. 2. Con creanza almen trattate.

Il Con. }

D. Ora. Se riscaldar mi fate,

Ve ne farò pentir.

Luc. } a. 2. Ah tacete per pietade,

Il Con. } Che ci fate intimorir.

(burlandolo.)

D. Ora. Viva il bon vecchio,

Che se n'andò.

Ma il bon vecchio. o miei Signori,

Gli desidera un bon prò.

(parte.)

Fin.

D. Hor. Min allerhøystærede og
(efterabende ham.)

Høystforneemte Herre, vil han behage at gaae og pakke sin Kram ind.

Grev. Ach han har dog ey et Hjerter
(bevægelig.)

saa reent barbarisk.

D. Hor. Jeg veed ey hvad I snakker om
Keobarbara, (efteraber ham.)
jeg for min Person vilser Jer
Vinterveien.

Luc. } Dette er en alt for stor
Grev. } Begge 2. Ubhøflighed.

D. Hor. Jeg er Herre i mit Huus.

Luc. } Vær dog i det ringeste
Grev. } Begge 2. høflig.

D. Hor. Derseim I gjør mig bitter saa
saa skal jeg faae eder til at fortryde
det.

Luc. } Ach tie dog, vi beder
Grev. } Begge 2. Jer, for I gjør os ret
bange.

(spottende ham.)

D. Hor. Hvad den gode gamle Mand
fordi han gik sin Vej. Men, min
Herre, og Madam, den gode gant-
le Mand ønsker at det maae vel
befomme dem.

(gaaer.)

Min.

Min. Oh che caso sfortunato!

Il Con. } a 2. Che accidente innaspettato!
Luc. }

a. 3. Chi il poteva indovinar!
Quel vecchiaccio indemoniato
Ci ha voluto corbellar.

Il Fine dell' Atto primo.

Min. Ach hvilken ulykkelig Tilfælde!

Luc.] Begge 2. Hvilken uformodentlig
Grev.] Hændelse!

alle 3. [Hvem kunde giette at dette skul-
de skee! Den gamle Dievelske
Knark har vildet narre os.

Ende paa den Sørste Act.

Atto Secondo.

Scena I.

Cortile.

*Il Conte, Don Orazio, Mingone. e poi
Lucinda.*

Il Con. Dunque da Casa vostra mi scacciate
Con questa indiscrezione?

D. Ora. Perdoni mio padrone, in casa mia
non la vuò più. Presto la vadi via.

Luc. Oh che bella creanza! Contino mio
Non gli badate punto. *(spingendolo.)*

D. Ora. La finirò per Bacco,
(a Lucinda.)
Ma con un vostro smacco.

Il Con. Avete forse gelosia di me?

D. Ora. In casa non vi voglio per mia fè.

Il Con. Ah s' io deggio partire, io morirò.
(a Lucinda.)

Luc. Eh mio marito a modo mio farà.

D. Ora. Si faccia, o mio Signore, un pò più in là.
(spingendolo.)

Luc. Mi si riscalda il fangue.

Il Con. Io v' amo vel protesto.

D. Ora. Tiratevi più in là; che gioco è questo?
(spingendolo.)

Il Con.

Anden Act.

Første Scene.

En Gaard.

Greven, Don Horacius, Ningone og
derefter Lucinda.

Grev. Jager I mig da ud af jeres Huus med
sig en Uforfammenhed?

D. Hor. Forlad mig min Herre, i mit Huus vil
jeg en have at de skal komme tiere. Gaa strax
deres Bey.

(støder paa ham.)
Luc. Ach hvilken smuk Høflighed! Min lille Greve,
fier dem slet intet om ham.

D. Hor. Jeg skal for Skam giøre en Ende herpaa,
(til Lucinda.)
men saaledes at vil blive en Skam for Jer.

Grev. Er han maaske jaloux over mig?

D. Hor. I mit Huus vil jeg, min Troe, ikke have
jeres Gang.

Grev. Ach dersom jeg skal gaae herfra, saa dør jeg.
(til Lucinda.)

Luc. Ach hvad? min Mand skal giøre som jeg vil.

D. Hor. Min Herre, gaae sidet bedre hisset hen.
(støder til ham.)

Luc. Mit Blod bliver ophidset.

Grev. Jeg elsker hende, det forsikrer jeg hende
paa.

D. Hor. Fortræk bedre derhen; hvad er dette for
en Leeg?

(støder til ham.)

Il Con. Di voi mi meraviglio. I pari miei
Trattando vostra moglie onor vi fanno.
L' amabil vostra moglie ringraziate,
Se non curo l' affronto, che mi fate.

Figlio del Rè Pipino

Fù il Padre del Fratello
Del Padre del Cugino
Del Nonno di mio zio,
Fratel del Padre mio:
Ed io per conseguenza
Figlio di Sua Eccellenza
Son Cavalier, che conta
L' origine d' un Rè.

Voi ringraziar potete

La vostra amica sorte,
Che dentro a queste porte
In oggi conterete
Un Cavalier, di cui
Più nobile non v' è.

Scena II.

Don Orazio, Mingone, Lucinda.

D. Ora. Cospetton! cospetton! Dè scorni miei
Tu la cagion ne fei.

Luc.

Orev. Jeg forundrer mig over ham. Mine Liges-
mænd naar de omgaaes med hans Kone, saa
gior de ham en Ære. Han kan takke sin
Elskværdige Kone, for det at jeg ey bryder
mig om den Tort han her gior mig.

En Son af Konge Pipino var Fader til
en, som var sødskende Barn til
min Farbroders Bestefader. Min
Farbroder var Broder til min Fa-
der: Og jeg altsaa følgerigen Hans
Excellences Son, er en Cavallier,
som regner min Herkomst fra en
Konge, I fand takke den milde
Stiebne, at I inden for jeres Dør-
re fand i Dag see en Cavallier, af
saa gammel en Adels, saa ingen
findes ældere.

Anden Scene.

D. Hor. Ach Hillemænd! Hillemænd! Du er
Aarsagen til al min Ælam.

Luc. Sono donna d' onor. Voi siete un pazzo,
Jo soffrire non voglio un tal strapazzo.

D' Ora. La v' à detta così.

Luc. (Per ingannarlo
Vuò pigliar questo sciocco colle buone.)

D. Ora. Mostrato a dito son dalle persone.

Luc. Perch' io tratto il mio Conte, e ancor tant' altri
Insidio al vostro onor? Quest' è una offesa,
Che mi porta a morir. Lunge da voi,
O crudo, me n' andrò;
E frà la rabbia, e l' ira io morirò.

Conoscerete un giorno

Quanto fedel vi sia:

Direte: Moglie mia,

Cara dove sei tù?

Ma l' innocente moglie

Nò non farà più viva,

Dopo che da voi priva

Dell' onor suo già fù.

Eppur convien ch' io pianga

(*singhiozzando.*)

Al solo immaginar - - -

(Il vecchio troppo buono

L' ho fatto già cascar.)

Sce-

Luc. Jeg er en ærlig Kone. Men J er en Nar
Jeg vil ey liide sig en ond Medfart.

D. Hor. Ja det maae du sige.

Luc. (For at narre ham, vil jeg tage Taassen med
det gode.)

D. Hor. Alle Folk peeger Fingre efter mig.

Luc. Gjør jeg Jer nogen Skam med det at jeg
omgaaes med Greven, og med saa mange an-
dre? Dette er en Uret J gjør mig, som nær-
ger mig til Doden. O J Grumme, jeg ska-
gaae langt bort fra jer, og døe af Harm og
Brøde.

J skal faae at see en Dag hvor troe jeg
er Jer; Saa vil J sige: Min
Kone, Allerkiereste hvor er du?

Men saa er den uskyldige Kone ey mere
i Live, efter at hun af Jer er ble-
ven skilt ved sin Ære.

Og jeg maae dog græde

(hiffende af Graad.)

allene ved at forestille mig . . .
(jo jeg fik den gamle Taasse til at
falde til Føye.)

Scena III.

Don Orazio, e Mingone.

D. Ora. Ah si la passion mia
 Mi fà talor veder ciò, che non è.
 M' ha confuso quel pianto. Da quì innanzi
 Voglio pensar di lei, un pò più dritto.

Min. Or si Padrone mio che siete fritto,
 Credere ad una donna?

D. Ora. Ma quel suo lungo pianto?

Min. Piangeva l' occhio, e il cor rideva intanto
 Da un uomo, che ha viaggiato, ho inteso a dire
 Questa storiella; statemi ad udire:

Sappiate che raccontano

Alcuni Naturali,
 Che nell' Egitto trovansi
 Non sò quali animali,
 Che quando fame provono,
 Dietro a una folta macchia
 Si metton forte a piangere;
 A quelle voci gli uomini
 Incauti al varco corrono,
 E gli animali sbuccono,
 Gli afferrano, gli ammazzano,
 Gli mangian fra di lor.
 Facciam punto. L' animale
 Voi vedeste, voi sentiste.
 Io non sò, se ho detto male,
 E vi son buon servitor.

Sce-

Tredie Scene.

Den Horatius, og Mingone.

D. Hor. Ach ja, min Hidsighed kommer uig til at see det, som dog en er saaledes. Den Graad har giort mig forvirret. Herefter Dags vil jeg tænke lidet bedre om hende.

Min. Jo, mi er I fogt Hoshonde. Vil I troe et Fruentimmer?

D. Hor. Men hun græd dog saa længe?

Min. Dynene græd, men Hjertet loe i det samme. Jeg har hørt fortælle af en berøst Mand, denne lille Historie; Hør nu paa mig;

I maae viide, at visse Naturkundige fortæller, at der findes i Ægypten, jeg veed en hvad det er for Dyr, som, naar de ere sultne, saa skyler de sig bag ved en tør Busk, og ligger og græder; Naar Folt hører denne Røst, saa tænker de paa ingen Fare, og gaaer hen hvor de har hørt den, i det samme springer Dyrene ud, griber dem, dræber dem, og æder den op imellem sig. Lad os her gjøre Punctum. Dyret har I seet, og hørt. Jeg veed en om jeg har talt ilde, og jeg er Jeres ydmyge Tienere.

Scena IV.

Don Orazio solo.

Ed eccomi imbrogliato più di prima.

Mingon non dice male.

La Donna è un' animale

Difficile a conoscersi - - - Possibile

Che fosse menzogner quel pianto? - - - E come?

Se a quella poveretta

Se li spezzava il cor! - - - quest' è impossibile,]

Ma mi stanno sul cor quegl' animali!

Le Donne hanno le lagrime in scarfella,

Non v' è da dubitar: Son tutte uguali.

Son tutte uguali? Nò - - - Son frà due scogli,

E non mi sò sbrigar da quest' imbrogli.

Se sapeste, o Giovinotti,

Qual imbroglio fian le Donne,

Non fareste sempre cotti,

Fuggireste più le gonne:

Cominciate a far giudizio,

Od un qualche precipizio

Doverete poi provar.

Sce-

Fjerde Scene.

Don Horatius allene.

See nu jeg er meere forvirret end forhen. Mingone har ikke Uret. Fruentimmeret en et Dyr som er vanskeligt at forstaae sig paa = = = Er det mueligt at hendes Graad var falske-rie? = = = Og hvorledes? Den lille Staf-fels Hierte var jo færdig at briste! = = = = Mey, det er umueligt. Men disse Dyr ligger mig paa Hiertet! Fruentimmerne har Taa-rene i Lommen. Der er intet at tvivle paa: De ere alle lige gode. Hvad, alle lige gode? Mey = = = jeg er imellem to haarde Steener og jeg veed ey hvorledes jeg skal redde mig ud af denne Forvirring:

Derfor som I unge Mandspersoner vidste hvad forvirring Fruentimmer er, saa blev I ey altid saa forliebte ja I vil slye for Skjørterne. Begynder derfor at fatte Forstand, eller og vil I falde engang i stor Ulykke.

Femte

Scena V.

*Gabinetto con sedie, e tavolino con sopra
due lumi.*

*Il Conte prostrato avanti la serva di Lucinda,
poi Lucinda.*

Il Con. Belle luci d' amor; anima mia,
Lascia che il labbro mio sulla tua mano,
Mano di latte, e di candido giglio,
Un dolce bacio imprima - - -
*(volendo baciarle la mano. Lucinda lo sorprende,
e la serva scappa.)*

Luc. T' ho acchiappato briccone.

Il Con. Ohime! Son morto.

Luc. Io non sò chi mi tenga
Che non ti graffi il volto;
E' questa la maniera di trattare?

Il Con. Voi avete ragion mia Principessa - - -

Luc. Vanne via di quà - - -

(Respingendolo.)

Il Con. Lo giuro à sommi Dei, voi siete il lume
A cui m' aggiro intorno
Farfalletta innocente - - -

(prende una sedia.)

Luc. Ma vanne via di quà: non credo niente.

Il Con. Ah cara m' uccidete.

(prende un' altra sedia.)

Sediamo quì un pocchino.

(siede.)

Luc.

Femte Scene.

Et Cabinet med Stoele, og et lille Bord med Lys paa.

Greven paa Knæe for Lucindes Pige,
derefter Lucinda.

Greven. Denslige Dnen, Kierligheds Fakler; Min
søde Siæl, tillad at min Mund, paa din
Hand som er hvidere end Mælk, og Lillier, ud-
trykker et sødt Kys = = =

(I det han vil kysse hende paa Haanden kommer Lucinda
over ham, og Pigen løber bort.)

Luc. Jo jeg har grebet dig din Skielm.

Grev. Ach jeg er Dødsens!

Luc. Jeg veed en hvem der holder mig at jeg ikft
riiber dig Ansigtet i tu; Er det en Maade at
omgaaes mig paa?

Grev. Hun har Ret, min Princesse = = =

Luc. Paf Jer her fra = = =

(støder ham tilbage.)

Grev. Jeg sværger ved de høyeste Guder, at hun
allene er det Lys, om hvilket jeg flager som en
uskuldig Mng = = =

(han tager en Stuel.)

Luc. Men gaae dog bort: Jeg troer det ikke.

Grev. Ach Allerkiereste hun dræber mig.

(han tager nok en Stuel.)

Lad os sette os lidet ned.

(han setter sig.)

Luc.

Luc. Non vuò feder.

Il Con. Sedete, o mio corino.

Luc. Mai più ti crederò.

Il Con. Sedete.

Luc. (Eh batti pur.) Non vuò federe.

Il Con. Voi l' avete con me?

Luc. Non hò ragione?

Il Con. Che mal vi feci mai? La Damigella - - -

Luc. L' amante è del tuo cor; Io non son quella.

Il Con. Di lei non sono amante;

Se a lei sparsi dolcezze, il feci solo

Per stare in esercizio - - -

Luc. Sù partite, o quì nasce un precipizio.

(*il Conte s' alza.*)

Il Con. Vado vado, vi lascio in libertà.

Luc. Per Lucinda, e per voi meglio farà.

Il Con. Le mie discolpe udite.

Luc. Andate via. badate ai fatti vostri.

(*Respingendolo.*)

Il Con. Dunque sciolti sono i legami nostri?

Luc. Disciolti, e lacerati.

Il Con. Se così è,

(*Cava fuori delle lettere.*)

Questi fogli non vuò presso di me.

(*gli lacera.*)

Luc. Quello, che voi de' miei n' avete fatto,

(*cava fuori delle lettere.*)

Lo fò de' vostri: Io gli straccio a un tratto.

(*gli lacera.*)

Il Con.

Luc. Jeg vil en sidde.

Grev. Set dig dog ned, mit lille Hierte.

Luc. Jeg skal aldrig troe dig meere.

Grev. Set sig ned.

Luc. (Ja-stadder kuns.) Jeg vil ikke sidde.

Grev. Er hun vreed paa mig?

Luc. Har jeg ikke Marsag dertil?

Grev. Hvad Ondt har jeg da gjort hende? = = =
Mademoisellen. = = =

Luc. Det er hende dit Hierte elsker; og en mig.

Grev. Jeg elsker hende ikke; Og om jeg udøste
nogle søde Ord for hende, da gjorde jeg det
allene for at blive i Dvølsen. = = =

Luc. Nu gaa strax Jeres Bey, eller her bliver Al-
larm af. (Grevens staaer op.)

Grev. Jeg gaaer, jeg gaaer, og lader hende hendes
Frihed.

Luc. Ja det vil blive det beste baade for Lucinda,
og for Jer

Grev. Men hør dog mine Undskyldninger.

Luc. Gaae bort, og skyt jer selv.

(hun støder ham fra sig.)

Grev. Altsaa er vores Vaand opløste?

Luc. Ja baade opløste og sonderrevne.

Grev. Ja naar saa er,

(tager nogle Breve frem.)

saa vil jeg en længere have disse Breve hos mig.

(river dem i tu.)

Luc. Det som I har gjort ved mine,

(hun tager og nogle Breve frem.)

Det gjer jeg og ved Jeres; Jeg river dem i tu
i tu paa engang.

(river dem i tu.)

Grev.

Il Con. Fra noi tutt' è finito.

(rabiato.)

Luc. Sì.

(volgendogli le spalle.)

Il Con. Me n' andrò.

Luc. Non siete ancor partito?
(La rabbia mi divora.)

Il Con. Vi son fervo, o Signora. (Nel mio interno
Provo tutto l' averno.)

Luc. Povere Donne amanti,

(siede parlando fra se.)

Credete pure agli uomini. Chi vide

Un amante di lui più spasimato?

Oh core menzogner! Spergiuro! Ingrato!

(cava fuori il fazzoletto,
e piange.)

Il Con. Io v' amo come pria - - -

Luc. Ecco un'altra bugia.

Il Con. Per poco almeno - - -

Luc. Ho il cor tutto veleno.

(le cade il fazzoletto, ed il Conte lo
vuol raccogliere.)

Fermatevi, non voglio.

(lo ferma.)

Il Con. Ma perche?

Luc. Lo prenderò da me.

Il Con. Raccoglierlo vogl'io.

(contrastando con i bracci.)

Luc. Non si dirà - - -

Il Con.

Grev. Alting er ude imellem os.

Luc. Ja. (med Breede.)

(hun vender ham Ryggen.)

Grev. Jeg vil gaae min Ven.

Luc. Er I ikke gaaet endnu? (Jeg brister af Breede.)

Grev. Jeg er hendes Tienere Madame. (J mit Hierte finder jeg dog Helvedes Paine, ved at forlade hende.)

Luc. I stakkels forliebte Fruentimmer,
(hun sidde og snatter for sig selv.)
troe I kun paa Mandfolkene. Hvem har
seet en meere inderlig forliebt end han? O
lagnagtige Hierte! Forsvorne! Utafknemmelige!
(tager et Torklaede frem, og græder.)

Grev. Jeg elsker hende som tilforn = = =

Luc. Det er endnu en anden Lagn.

Grev. I det ringeste saa = = =

Luc. Mit Hierte er bare Edder og Gift.

(Torklaedet falder fra hende, og Greven vil
tage det op.)

Lad være, jeg vil ikke = = =

(holder ham tilbage.)

Grev. Men hvorfor?

Luc. Jeg vil selv tage det op.

Grev. Men jeg skal tage det op.]

(de strides med Armene om at tage
det op.)

Luc. Man skal en sige = = =

D

Grev

Il Con. Eccolo preso già.

Luc. Il farzòletto a me - - -

(*strappandolo inutilmente.*)

Il Con. Stà in vostra mano.

(*Tirandolo a se.*)

Luc. Animo dico.

(*glielo strappa.*)

Il Con. Il vostro cor calmate.

Luc. Non vi posso soffrir; andate, andate.

(*s' alza.*)

S' io ti potessi il petto

Sbranar con queste mani,

Vorrei strapparti il core!

Vorrei fartelo in brani,

E poi gettato ai cani

Vederlo masticar.

Ma che? del mio Contino

Potrei far tanta stragge?

Ah nol potrei carino

Nemeno immaginar.

Ma pur - - - nò, nò - - - briccone,

Mi voglio vendicar.

Greved. Der har jeg det.

Luc. Giv hid mit Tørklæde = = =
(hun vil tage det fra ham men han holder fast.)

Greved. Hun har det jo i sin Haand.
(han trekker det til sig.)

Luc. Naaa fias, siger jeg.
(hun river det fra ham.)

Greved. Stil dog sit Hierte tilfreds.

Luc. Nej jeg kan ikke liide Jer; Gaae, gaae.
(staaer op.)

Derfom jeg kunde slide dit Bryst i stykker med disse Hænder, saa vilde jeg rive dit Hierte ud, og slide det i smaae Stykker, og saa kaste det for Hundene, og see dem trygge det. Men hvad? kunde jeg gjøre min lille Greve saa stor Fortred? Ach Allerkierste jeg kunde ey engang indbilde mig det. Men dog . . .
Nej, Nej, . . . = din Skielm.
Jeg vil hævne mig.

Scena VI.

Il Conte solo.

Povero Conte Eugenio, adesso sì

Che puoi dir di star fresco! E come mai

Il tuo ben placherai? Ella senz' altro

Del tradimento mio

Di duolo morirà - - - Lo vedo, oh Dio!

Cadere a' piedi miei

Semivivo il mio Ben. Vedo quel viso

Pallido farsi di color di Morte,

Io veggo scolorir quel nero ciglio,

E quel labbrin vermiglio,

Coprirsi di mortal oscura tinta,

Odo mancar la delicata voce,

E dirmi sdegnosetta in tuon pietoso:

Crudel, perche turbasti il mio riposo?

Parmi d' udirla esangue

Distesa a' piedi miei

Dire: punite, o Dei!

Sì nera infedeltà.

No no, non voglio che Lucinda muoja.

Le chiederò perdono,

Siette Scene.

Grevnen allene.

Ach du arme Grevne Eugenius, jo nu kand du sige, du er ret i Flugten! Og hvorledes vil du vel tilfredsstille din Kiereste? uden Tvivl vil hun døe af Sorg over min Utroeskab = = = O Guder! Jeg seer hende alt, min Stæt halv død falden for mine Fødder. Jeg seer det Ansigt at blive bleeg og faae Dødsens Farve. Jeg seer hendes sorte Dyne at de taber deres Glans, og den lille røde Mund bliver bedeffet med dødelig Sværte. Jeg horer hendes behageligste Stemme forgaaer, og at hun fortørnet med en ynksom Lyd, siger mig: O Grumme, hvorforre har du forstyrret min Roelighed?

Mig synes at høre hende, halv død, og udstrakt for mine Fødder, at sige: O Guder! straffer saa lumpen en Utroeskab.

Ney ney, jeg vil ey at Lucinda skal døe. Jeg vil bede hende om Forladelse. Jeg skal sværge hende

Le giurerò che spasimo per lei,
 Che le farò costante --- Adagio un poco;

E s' ella non mi crede?

Iritata, e furente

Balza da terra, e mi si lancia agli occhi,

M' accoppa, m' affassina, mi fa in tocchi.

Convien pensarci sopra.

Vi vuol tutto il giudizio;

Perche non nasca un qualche precipizio.

Presto, presto, che l' amore

Il cervel mi fa voltar.

Oh cospetto! come il core

Mi comincia a palpitar.

Bell' Idol mio,

Ah non vogliate

Farmi penar.

Corrafi subito,

Senza far strepito,

Quel bel visino

A far calmar.

(parte.)

Sce-

til, at jeg er ude af mig selv af Kierlighed til hende, og at jeg skal blive hende troe. = = =
 Ney holdt lidt. Og om hun ey troer mig? saa bliver hun bister og gal, og springer op fra Jorden, farer mig i Dynene, lemlæster mig, dræber mig, og river mig i Pialter. Ney ney, jeg maae betænke mig herpaa. Jeg maae bruge ald min Forstand at her ey bliver en Ulykke af.

Gesvindt, gesvindt, thi Kierlighed kommer min Hjerne til at løbe rundt.
 Ach Hillemcænd! Hvor Hiertet begynder at flappe i mig.

Min denlige Gudinde, ach J vil dog ey lade mig piines.

Jeg maae strax løbe, uden at gjøre Al-larm, hen og tilfredsstille det yndige Ansigt.

Scena VII.

*Mingone che esce dove entrò il Conte; Don Orazio
per parte opposta.*

D. Ora. Dog' è mia moglie, e il Conte?

Min. La vostra fida moglie in questa oscura
Stanza vicina il suo Contino attende.

D. Ora. Io vado a sorprenderli, e se posso,
Gli rompo un legno adosso.

Min. Anch'io verrò a goder sì bella scena.
Bella! se allor che parlan con passione,
Sulle spalle si sentono un bastone.

(parte.)

(parte.)

Scena VIII.

Camera oscura, con porte laterali.

Don Orazio, e poi Mingone.

D. Ora. Che oscurità è mai questa?

(attaccandosi al muro.)

Nel muro non vorrei picchiar la testa.

Oh Femina spergiura! --- Sento gente.

(piano.)

Questo il Conte farà ---

Min. Ma qui non ci si vede --- chi v'è là?

(piano.)

Syvende Scene.

Mingone som kommer ud derfra hvor Greven
gik ind; Der Horatius fra den anden Side.

D. Hor. Hvor er min Kone og Greven?

Min. Deres troe Kone er her næst ved i dette
mørke Kammer, og bier efter sin lille Greve.

D. Hor. Jeg vil gaae og see til jeg kan træffe dem,
og kan jeg komme til, saa skal jeg slaae en Kiep
i tu paa Ryggen af dem.

(gaaer.)

Min. Jeg vil og gaae og see dette smukke Optog.
Det vil være artig! at de, I det de staaer
og snakker i Forliebelse faaer en Stok at sole
paa deres Rygge.

(gaaer.)

Attende Scene.

Et mørkt Kammer med Dørre paa Siderne.

Don Horatius, og siden Mingone.

D. Hor. Hvor er her mørkt?

(holdende sig ved Bægaen.)

Jeg vilde en gierne slaae Hovedet imod Bæge-
gen. Ach den Troeløse Kone! = = =

(sagte.)

Jeg hører Folk. Det bliver nok Greven. = = =
Min. Men man kan jo en see her = = = Hvem
er der?

(sagte.)

D. Ora. Dì piano, vieni a me - -

(cercando mingone s' urtano nel capo.)

Oimè! sono accoppato.

Min. Oh povero Mingon! sei fracassato.

D. Ora. Quà ritto son rimasto.

Min. Ed io ho perduto certo mezzò il naso.

D. Ora. Zitto zitto, vien gente.

Min. Nascondiamoci adunque immantinente.

Scena ultima.

Il Conte, poi Lucinda, e detti nascosti.

Il Con. Oh che tenebre son queste!

(piano cercando intorno.)

Non v' è un poco di splendore,

Dentro al seno pel timore

Tich, e Toch il cor mi fà,

Ehm, ehin, ehin anima mia - - -

(piano.)

Min. Ehm, ehin, ehin - - -

(affettando lo voce.)

Il Con. Siete voi là?

Ah venite, dove siete?

(cercando.)

Deh parlate rispondete;

Ah mia Bella, siete quà.

(trova Mingone, e s' inginocchia.)

Se

D. Gor. Snak sagte, Kom hid til mig = = =
 (han søger efter Mingone, da de støder
 Hovederae sammen.)

Ach! jeg er slaaet fordervet.

Min. Ach jeg stakkels Mingone! Jeg fik et slemt
 Stød!

D. Gor. Jeg stod her gandske stille.

Min. Og jeg har vist mistet det halve af min
 Næse.

D. Gor. Ens tns, der kommer Folk.

Min. Lad os da strax skyde os.

Den sidste Scene.

Greven, derefter Lucinda, og de forrige
 Skyolte.

Grev. Ach hvor her er mørkt!

(sagte søgende omkring.)

Man seer ikke det ringeste. Mit
 Hierte det slaaer til tak i mit
 Bryst af Angest. Ahem, hem,
 hem, min Siel = = =

(sagte.)

Min. Hem, hem, hem . . . =

(forandrer sin Støst.)

Grev. Er hun der? Ach, kom, hvor er
 hun?

(søgende.)

Tael dog, svar; Ach min denlige,
 er hun her.

(han finder Mingone og falder paa
 Knæe.)

Dersom

Se trattai la Damigella,
 Mio bel sole, il cor si pente,
 Ma credete che innocente
 Sono ancora in verità.
 Ah lasciate che la mano - - -

(baccia la mano a Mignone.)

Min. Arrogante v'è lontano:

(alterando la voce.)

Qui all' oscuro che si fa?

Il Con. Oimè! moro. Egli è il demonio,
 Che mi ha fatto spiritar.

(parte.)

D. Ora. } a 2. Oh questa è bella!

Min. }

(piano.)

Quest' è graziosa!

La bella cosa

Da raccontar.

Luc. Conte Eugenio, siete qui?

(piano.)

D. Ora. Ehm, ehm, ehm.

(alterando la voce.)

Luc. V' ho inteso sì.

Dunque voi bel Signorino

Più

Derfom jeg talte til Mademoisellen, saa fortryder mit Hierte det, min yndige Soel. Men troe mig at jeg og i Sandhed endnu er uskyldig. Ach giv mig hendes! Haand at jeg = . . =

(kysser Mingotes Haand.)

Min. Uforstammede gaac jeres Ven:

(forsærker sin Kof.)

Hvad gier I her i Mørke?

Grev. Ach! jeg deer. Det er Dievelen som har gjort mig bange.

(gaar.)

Ach dette er artigt!

(sagte.)

D. Gor.] Begge 2.

Min.]

Dette var noget
kient! Det er en smuk
Historie at fortælle.

Luc. Grev Eugenius, er han her?

(sagte.)

D. Gor. Hem, hem, hem;

(forandrer sin Kof.)

Luc. Jo jeg horer ham. Altsaa min
smukke Herre, elsker I ey Lucinda
meere.

Più Lucinda non amate,
 Lo sapete che mi fate
 Giorno, e notte sospirar.
 Ma la Serva v' ha incantato,
 Voi m' avete abbandonato;
 Ma però con tutto questo
 Con voi pace voglio far.

(lo prende 'per mano.)

D. Ora. E al marito tu non pensi?

(forte.)

Questo amor come conviensi
 Alla fede conjugal?

Luc. Che raccapriccio! Che orrore è il
 mio!

Sento che moro, che mi vien mal.

(parte.)

D. Ora. Sento che il sangue
 Dentro alle vene
 Mi bolle, e viene
 D'intorno al cor.

Fin.

meere. J. veed det jo dog at J kommer mig Dag og Nat, til at sukke. Men Bigen har indtaget Jer, og J har forladt mig; Men dog med alt dette vil jeg dog giøre Fred med Jer.

(hun tager ham ved Haanden.)

D. Sor. Og du tænker ey paa din Mand? Hvorledes passer denne Kierlighed sig med Egte Troeskab?

Luc. Hvilken Skræk, og hvilken Angest er jeg nu i? Jeg døer, jeg faaer Ondt.

(gaaer.)

D. Sor. Jeg føler at Blodet i mine Aarer faager, og kommer mig op omkring Hjertet,

Min.

Min. Zitto, facete

(piano.)

Per un momento,
Che alcuno sento
Venire ancor.

Il Con. Chi v'è là? Son Cavagliero.

(con spada, e lume in mano.)

Min. Cos'è questa novità?

Luc. Voglio un poco ben vedere.

(col lume.)

Ora sono sì incantata!

D. Ora. Traditori, quanti siete,
Or la pena pagherete;
Tutti vogliovi ammazzar.

(col coltello per ferirli.)

Luc.] a 2. [Ah per pietade]
Il Con.] [La vita almeno - - -]

(in ginocchio.)

D. Ora. (E pur nel seno
Sento pietà.)

Min. Ah ah dal ridere,
Convien crepar.

Per

Perche Signori,
 Que' suoi timori?
 Ah ah dal ridere
 Non posso star.

D. Ora. Traditori, voglio uccidervi.
 (*vuol ferire Lucinda.*)

Luc. Per pietà, dolce marito.
 Ah credetemi pentito,
 Sì, pentito è questo cor.

Il Con. Ah colendissimo
 Padron carissimo
 Noi non vorressimo
 Oggi morir.

D. Ora. (E pur mi sento
 A mio dispetto
 Il cor nel petto
 A intenerir.)

Luc. Questa man bacciar lasciatemi.
 (*a Don Orazio.*)
 Io vi giuro amore, e fè.

Il Can.

Hvorfore min Herre, er I saa bange? Ha ha ha jeg kan en bare mig for at lee.

D. Hor. Forrædere, jeg skal dræbe jer.

[Evil skøde til Lucinda.]

Luc. Min søde Mand hav Medlidenshed, Ach troe at jeg fortryder det jeg har gjort, ja jeg angret det i mit Hierte.

Grev. Ach min høystærde Kiereste Herre, vi vilde en gierne døe i Dag.

D. Hor. (Og dog finder jeg, imod min Villie at mit Hierte bevæges i mit Bryst.

Luc. Lad mig kysse paa Jeres Haand:

[til Don Horatius.]

Jeg tilsværger Jer Kierlighed og Troeskab.

Il Con. Ah movetevi a pietade,
 Quale fù, più non farà.
 Deh su dite, in piè levatevi.

D. Ora. Lei di quì se n' anderà.

Il Con. Me n' andrò, perche non vuò
 Don Orazio disturbar.

D. Ora. Via forgete, che più a lungo
 Non mi posso far pregar.
 Se mi fermo anche un momento,
 Mi conviène lagrimar.

Il Con. } a 2. (Noi faremo a modo nostro.
Luc. } (da loro allegri.)

Io mi sento giubilar.)

Min. Riverisco --- ah ah non posso

(ridendo.)

Grev. Ach lad eder dog bevæge til
Medlidenhed, Hun bliver ey mere,
saaledes som hun har været. Naa
saa svar da; staae hun kuns
op.

D. Zor. Han skal pakke sig herfra.

Grev. Ja jeg vil gaae min Vey, fordi
jeg ey vil forstyrre Don Horatii
Roelighed.

D. Zor. Staae da op, thi jeg kan ey
længere lade mig bede. Derfor
jeg bliver her et Øyeblik endnu, saa
kommer jeg til at græde.

Luc.] Begge 2. [Vi vil gjøre hvad vi
Grev.] [Inster. Ach hvor er jeg
[Hiertig glad.

(indbyrdes glade.)

Min. Deres Tienere = = = Ach jeg
kan ey holde mig for Latter deres
Tiene-

Trattenermi dal gran ridere.
Riverisco - - ah ah lo stomaco
Io mi sento spalancar.

a. 4. Quel ch' è stato, stato sia.
Il passato non si stia
Frà di noi più a rammentar.

Il Fine.

Tienere. = = Ach min Mave er
færdig at sprekke.

Alle 4. [Hvad som er skeet, er skeet; og
vi vil aldrig mere erindre os
det forbiegangne.

Ende paa dette Skuespil.

